

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 310/2022-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED]

proti uzneseniu Okresného súdu Martin č. k. 13 PP 27/2021 zo 4. augusta 2021 a proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline č. k. 1 Tos 112/2021 z 29. decembra 2021 takto

r o z h o d o l :

1. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky **n e v y h o v u j e .**
2. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 26. januára 2022 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 (z odôvodnenia ústavnej sťažnosti vyplýva, že v petite ústavnej sťažnosti sťažovateľ len chybou v písaní namieta porušenie čl. 48 ods. 2) Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Martin (ďalej len „okresný súd“) č. k. 13 PP 27/2021 zo 4. augusta 2021 (ďalej len „napadnuté uznesenie okresného súdu“) a uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 1 Tos 112/2021 z 29. decembra 2021 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“).
2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Prievidza č. k. 1 T 133/2017 zo 7. novembra 2017 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 23 To 142/2017 zo 16. januára 2018 bol sťažovateľovi uložený trest odňatia slobody

vo výmere 6 rokov nepodmienečne so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, ktorého predpokladané ukončenie je 18. júna 2023.

2.1. Dňa 12. mája 2021 bol okresnému súdu doručený návrh sťažovateľa na jeho podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, o ktorom okresný súd napadnutým uznesením rozhodol tak, že ho podľa § 415 ods. 1 Trestného poriadku s poukazom na § 66 ods. 1 písm. b) Trestného zákona zamietol.

2.2. Proti tomuto uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej krajský súd napadnutým uznesením rozhodol tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v podstatnom vamieta, že okresný súd arbitrárne zamietol žiadosť sťažovateľa o prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody a následne aj krajský súd arbitrárne vyhodnotil ním prezentované okolnosti ako také, ktoré neodôvodňujú jeho podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. Podľa názoru sťažovateľa konajúce súdy opreli svoje rozhodnutia výlučne o trestnú minulosť sťažovateľa (sťažovateľ bol päťkrát súdne trestaný), pričom nezohľadnili skutočnosti svedčiace v prospech podmieneného prepustenia sťažovateľa z výkonu trestu odňatia slobody.

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie označených základných práv sťažovateľa napadnutými uzneseniami okresného súdu a krajského súdu, napadnuté uznesenia okresného súdu a krajského súdu zrušil, vec im vrátil na ďalšie konanie a priznal sťažovateľovi primerané finančné zadost'učinenie v sume 20 000 eur.

5. Sťažovateľ zároveň ústavný súd požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými uzneseniami okresného súdu a krajského súdu. Podľa názoru sťažovateľa k porušeniu jeho označených práv malo dôjsť tým, že okresný súd napadnutým uznesením arbitrárne zamietol žiadosť sťažovateľa o prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody a následne aj krajský súd napadnutým uznesením jeho sťažnosť proti predmetnému uzneseniu okresného súdu ako nedôvodnú arbitrárne zamietol.

7. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky

a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

8. Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

9. Napriek absencii právneho zastúpenia sťažovateľa a z toho vyplývajúcim viacerým nedostatkom niektorých zákonom ustanovených náležitostí ústavnej sťažnosti ústavný súd nepovažoval za potrebné vyzývať sťažovateľa na doplnenie jeho podania, vyhodnotiac ho za obsahovo natolko zrozumiteľné, že umožňuje realizovať ústavný prieskum.

10. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť sťažovateľa je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to v časti z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie [§ 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde] a v časti ako zjavne neopodstatnenú [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde].

III.1. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením okresného súdu:

11. Vo vzťahu k sťažovateľom napadnutému uzneseniu okresného súdu ústavný súd konštatuje, že v zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ústavný súd v konaní podľa uvedeného článku ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne.

12. Sťažovateľ podal proti napadnutému uzneseniu okresného súdu sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd napadnutým uznesením. Sťažovateľ teda využil možnosť podania riadneho opravného prostriedku proti napadnutému uzneseniu okresného súdu, o ktorom bolo krajským súdom aj rozhodnuté.

13. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie označených práv napadnutým uznesením okresného súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie (bod 2 výroku tohto uznesenia).

III.2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu:

14. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej realita by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

15. Ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou predovšetkým zdôrazňuje, že v zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory príslušného orgánu verejnej moci, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred orgánmi verejnej moci bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu príslušný orgán verejnej moci vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (porov. I. ÚS 17/01, II. ÚS 137/08, III. ÚS 328/08, IV. ÚS 11/2010). Ústavný súd teda nie je prieskumným súdom a úlohou ústavného súdu nie je suplovať orgány verejnej moci, ktorým prislúcha interpretácia zákonov v rámci ich právnym poriadkom upravenej pôsobnosti a právomoci. Z ústavného postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať len také rozhodnutia orgánov verejnej moci, prostredníctvom ktorých došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, resp. také, kde k porušeniu základného práva alebo slobody došlo v konaní, ktoré vydaniu samotného rozhodnutia predchádzalo. Skutkové a právne závery príslušného orgánu verejnej moci môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňované a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (porov. I. ÚS 12/05, II. ÚS 410/06, III. ÚS 119/03, IV. ÚS 238/07).

16. Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníka dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp., aby orgány verejnej moci preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania.

17. Ústavný súd teda zdôrazňuje, že pri posúdení namietaného uznesenia krajského súdu nebolo jeho úlohou preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, o ktoré krajský súd oprel svoje rozhodnutie, resp. odpovedať na otázku, či malo alebo nemalo byť návrhu sťažovateľa vyhovené. Úloha ústavného súdu sa v danom prípade obmedzila na posúdenie otázky, či sa krajský súd s jednotlivými zistenými skutkovými okolnosťami týkajúcimi sa právnej veci sťažovateľa vysporiadal adekvátne a preskúmateľne a či má súdom zvolená interpretácia aplikovaných právnych noriem ústavnoprávne akceptovateľný charakter.

18. Vychádzajúc z týchto základných princípov, ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu k namietanému porušeniu sťažovateľom označených práv napadnutým postupom a uznesením krajského súdu.

19. Ústavný súd sa oboznámil s obsahom odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu v spojení s odôvodnením prvostupňového uznesenia okresného súdu (právny názor zakotvený v ustálenej judikatúre ústavného súdu totiž zahŕňa požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania, pozri napr. IV. ÚS 350/09, II. ÚS 112/2020).

19.1. Krajský súd v napadnutom uznesení v podstatnom uviedol, že všeobecné podmienky podmiennečného prepustenia uvedené v § 66 ods. 1 písm. b) Trestného zákona, ktoré možno objektívne zistiť, nemožno oddeľovať od podmienky toho istého zákona, ktorá spočíva v očakávaní, že podmiennečne prepustený odsúdený v budúcnosti povedie riadny život. Správanie odsúdeného pred spáchaním trestného činu, z ktorého žiada o podmiennečné prepustenie, rovnako ako správanie pri spáchaní tohto trestného činu a jeho správanie vo výkone trestu možno označiť ako okolnosti, ktoré sú vo vzájomnej súvislosti dôležité pre posúdenie otázky, či bude viesť riadny život. Krajský súd konštatoval, že zo spisového materiálu je zrejmé, že sťažovateľ bol dosiaľ päťkrát súdne potrestaný, pričom podľa hodnotenia ústavu na výkon trestu odňatia slobody možno ustáliť, že odsúdený sťažovateľ počas výkonu trestu odňatia slobody preukázal splnenie podmienok na podmiennečné prepustenie. Krajský súd poukázal, že okresný súd dospel k záveru, najmä pri zohľadnení správania sťažovateľa nielen aktuálne vo výkone trestu odňatia slobody, ale i jeho správania pred nástupom výkonu tohto trestu odňatia slobody, keď sa opakovane dopúšťal trestnej činnosti rôzneho charakteru, že zákony na slobode nebol schopný rešpektovať ani po uložení príslušných sankcií, keď mu bola daná možnosť sa poučiť, polepšiť, preukázať, že už je schopný žiť riadnym spôsobom života tak, ako to ustanovuje § 66 ods. 1 Trestného zákona. Sťažovateľ sa napriek skúsenosti s výkonom nepodmiennečného trestu odňatia slobody, s podmiennečným prepustením z neho neponaučil a pokračoval v páchaní úmyselnej trestnej činnosti, a to navyše vo forme špeciálnej recidívy (zločinu lúpeže), pre ktorú aktuálne vykonáva trest odňatia slobody. Okresný súd konštatoval, že doterajšie tresty sa u sťažovateľa zjavne minuli prevýchovným účinku, a dospel k záveru, že od odsúdeného v budúcnosti nie je možné očakávať vedenie riadneho života, poukazujúc pritom i na závery v dotazníku vypracovanom ústavom na výkon trestu odňatia slobody v súlade s prílohou č. 9 RMS č. 16/2005 o zaobchádzaní s obvinenými a odsúdenými, kde je u sťažovateľa stanovená resocializačná prognóza ako menej priaznivá – stredné riziko recidívy.

19.2. Po oboznámení sa s trestnou minulosťou sťažovateľa krajský súd zdôraznil, že sťažovateľ bol už raz podmiennečne prepustený z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za lúpež. Napriek tomu, že sa v skúšobnej dobe podmiennečného prepustenia osvedčil, následne opätovne spáchal rovnaký trestný čin lúpeže. Takéto správanie sťažovateľa nepresvedčilo krajský súd o jeho náprave a nadobudnutej schopnosti viesť riadny život mimo podmienok ústavu. Ani sociálne pomery sťažovateľa, ktorými obhajoval svoje opätovné zlyhanie, nemôžu primaf sťažovateľa opakovane páchať trestnú činnosť a nemôžu jeho protiprávne konanie ospravedlňovať. Ak to tak je, nie je možné hovoriť o prevýchove. Opätovné spáchanie závažnej trestnej činnosti je tak jednoznačným dôvodom na výkon celého uloženého trestu, pretože to preukazuje priama skúsenosť s doteraz neúčinne realizovanou prevýchovou sťažovateľa. Podľa názoru krajského súdu je

vzhľadom na uvedené bližšie skúmanie stupňa dosiahnutej prevýchovy aktuálnym trestom odňatia slobody (dokazovaním navrhnutým zo strany sťažovateľa) bezpredmetné. Podľa názoru krajského súdu správanie sťažovateľa vo výkone trestu odňatia slobody nedáva záruku, že v budúcnosti povedie riadny život, hoci je jeho správanie na slušnej úrovni. Uložený trest odňatia slobody preto podľa názoru krajského súdu dosiaľ nesplnil svoj účel podľa § 34 ods. 1 Trestného zákona, v zmysle ktorého účelom trestu je o. i. vychovať odsúdeného tak, aby viedol riadny život. Krajský súd ustálil, že predchádzajúce tresty odňatia slobody vzhľadom na osobu sťažovateľa nemali požadovaný prevýchovný účinok. Podľa názoru krajského súdu z dôvodu, že sťažovateľ už v minulosti nevedol riadny život definovaný Trestným zákonom, má sklony k páchaniu úmyselnej trestnej činnosti a predchádzajúce uložené tresty aj s nepodmienečným výkonom nesplnili svoj účel, je v záujme spoločnosti, aby súčasne realizovaný trest odňatia slobody vykonával naďalej.

19.3. Vo vzťahu k námietkam sťažovateľa, že sa okresný súd nevysporiadal s listinnými dôkazmi, ktoré predložil na verejnom zasadnutí, a že ďalší výkon trestu by spôsobil absolútny kolaps jeho rodiny, krajský súd uviedol, že ani skutočnosť, že sťažovateľ je otcom maloletých detí, mu v minulosti nebránila v páchaní protiprávneho konania a to, že sa v súčasnosti opätovne nachádza vo výkone trestu odňatia slobody, bolo dôsledkom neschopnosti sťažovateľa viesť riadny život. Krajský súd konštatoval, že sťažovateľ síce apeluje na svoju rodinu, práva a záujmy jeho maloletých detí a neprimeraný zásah výkonu trestu do jeho rodinného života, ale je tiež úplne legitímna otázka, kde boli práva a záujmy maloletých detí, keď ich otec páchal závažnú trestnú činnosť násilného charakteru, ktorá bola tiež zásahom do práv poškodeného na súkromie, t. j. aj jeho práva na rodinný život. Krajský súd taktiež poukázal, že ani výkon rodičovských práv a povinností sťažovateľa nebol v súlade s požiadavkami zákona, ako to vyplýva z obsahu súdneho rozhodnutia o dočasnom zverení maloletého D. Schmidta do starostlivosti Centra pre deti a rodiny, Röntgenova, Bratislava (predloženého sťažovateľom k žiadosti o podmienené prepustenie). Z jeho odôvodnenia totiž vyplýva, že rozhodnutiami Okresného súdu Ružomberok boli maloleté deti sťažovateľa umiestnené v Detskom domove v Ružomberku. Následne boli deti zverené späť do starostlivosti rodičov, nad výchovou detí bol však nariadený dohľad. Pritom ide o obdobie, v ktorom sťažovateľ nebol vo výkone trestu odňatia slobody. Z uvedeného podľa názoru krajského súdu vyplýva, že ani dôvody rodinného charakteru neboli spôsobilé ovplyvniť spôsob rozhodnutia v predmetnej veci. V ďalšom krajský súd odkázal na odôvodnenie napadnutého uznesenia okresného súdu.

20. Pretože krajský súd sa v plnej miere stotožnil s odôvodnením napadnutého uznesenia okresného súdu, ústavný súd sa aj s týmto uznesením náležite oboznámil, pričom však ústavný súd na tomto mieste už nepovažoval za potrebné opakovať celú jeho argumentáciu, keďže táto je sťažovateľovi dobre známa.

21. Ústavný súd sa oboznámil aj s relevantnou právnou úpravou, ktorá bola krajským súdom v právnej veci sťažovateľa aplikovaná:

21.1. Podľa § 66 ods. 1 písm. b) Trestného zákona súd môže odsúdeného podmienenčne prepustiť na slobodu, ak odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie a môže sa od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život, a ak ide o osobu odsúdenú za zločin po výkone dvoch tretín uloženého nepodmienečného trestu odňatia

slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmienečného trestu odňatia slobody.

21.2. Podľa § 66 ods. 2 Trestného zákona pri rozhodovaní o podmienečnom prepustení súd prihliadne aj na povahu spáchaného trestného činu a na to, v akom ústave na výkon trestu odsúdený trest vykonáva.

22. Z právnej úpravy aplikovanej v právnej veci sťažovateľa (predovšetkým z § 66 ods. 1 a 2 Trestného zákona) vyplýva, že predpokladom na podmienečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody je okrem uplynutia zákonom ustanovenej doby výkonu tohto trestu aj skutočnosť, že odsúdený počas výkonu trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie a môže sa od neho očakávať, že v budúcnosti bude viesť riadny život.

23. Ústavný súd vo všeobecnej rovine konštatuje, že neexistuje ústavou zaručené právo na to, aby bolo vyhovené návrhu odsúdeného na podmienečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. Posúdenie splnenia zákonných podmienok je totiž vecou sudcovskej úvahy. Je teda na všeobecnom súde, aby skúmal a posúdil, či sú zákonné podmienky na vyhovenie návrhu splnené, a svoje úvahy v danom smere riadne odôvodnil.

24. Vychádzajúc zo skutočností uvedených v predchádzajúcich bodoch odôvodnenia tohto uznesenia, bez toho, aby bolo potrebné tieto skutočnosti ďalej analyzovať, keďže sú podľa názoru ústavného súdu samy osebe dostatočne výpovedné, pokiaľ ide o zodpovedanie otázky, či sťažovateľ preukázal, že ďalší výkon trestu už nie je v jeho prípade potrebný, ústavný súd konštatuje ústavnú konformnosť odôvodnenia namietaného uznesenia krajského súdu. Krajský súd náležite vysvetlil dôvody na zamietnutie návrhu sťažovateľa na jeho podmienečné prepustenie. Prezentovanú argumentáciu, o ktorú oprel krajský súd svoj právny záver o nesplnení podmienok predpokladaných relevantnou právnou úpravou, ústavný súd hodnotí ako zodpovedajúcu kritériám stanoveným pre náležité odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov judikatúrou ústavného súdu a zároveň súladnú s podstatou a zmyslom aplikovaných právnych noriem.

25. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti tak dospel k záveru, že sťažovateľom napadnuté uznesenie krajského súdu nesignalizuje možnosť porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorej dôvodnosť by bolo potrebné preskúmať ústavným súdom po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, resp. že medzi sťažovateľom napadnutým uznesením krajského súdu na jednej strane a obsahom tohto základného práva na strane druhej neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o jeho porušení. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (bod 2 výroku tohto uznesenia).

III.3. K namietanému porušeniu práva podľa 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu:

26. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, ústavný súd, vychádzajúc z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, konštatuje, že kritériom aplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru je materiálna povaha predmetu konania. Aplikácia uvedeného článku dohovoru prichádza do úvahy iba v prípade, že ide o konanie, v ktorom sa rozhoduje o „*občianskych právach alebo záväzkoch*“, prípadne o „*oprávnenosti trestného obvinenia*“. Nie je pritom rozhodujúce, či v okolnostiach konkrétneho prípadu rozhoduje všeobecný súd alebo iný orgán verejnej moci, a taktiež nie je rozhodujúca ani povaha zákona, ktorý upravuje predmet daného konania, rovnako tak ani povaha strán (účastníkov konania), resp. povaha právneho vzťahu, o ktorý v danej veci ide (IV. ÚS 241/07, IV. ÚS 53/08, m. m. II. ÚS 517/2016). Vo všeobecnosti možno uviesť, že pôsobnosť (aplikovateľnosť) čl. 6 dohovoru zásadne nepresahuje okamih konečného, právoplatného rozhodnutia o vine a treste. Nevzťahuje sa teda *inter alia* ani na vykonávacie konanie a mnohé rozhodnutia v ňom urobené [podmienečné prepustenie, nariadenie výkonu podmienečne odloženého trestu, zaradenie odsúdeného do určitej kategórie alebo do určitého ústavu, konanie o milosti atď. (II. ÚS 633/2017, I. ÚS 348/2019)].

27. Napadnutým uznesením krajský súd ako sťažnostný súd rozhodoval o návrhu sťažovateľa na podmienečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. V predmetnom konaní sa už teda nerozhodovalo o trestnom obvinení v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto tento článok nie je na dané konanie aplikovateľný. Ústavná sťažnosť sťažovateľa je teda v tejto časti nezlučiteľná *ratione materiae* s čl. 6 ods. 1 dohovoru.

28. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania v časti namietajúcej porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (bod 2 výroku tohto uznesenia).

29. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

IV.

K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom

30. V zmysle § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže ustanoviť navrhovateľovi právneho zástupcu, ak navrhovateľ o to požiadala, ak to odôvodňujú jeho pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tieto tri predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené súčasne. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu vyhovieť (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015).

31. Ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade u sťažovateľa nie sú splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. Z obsahu ústavnej sťažnosti a výsledku jej posúdenia ústavným súdom (ako to vyplýva z časti III tohto uznesenia) je zrejmé, že v danom prípade ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015, II. ÚS 193/2020). Keďže nebol splnený jeden z nevyhnutných predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd nevyhovel (bod 1 výroku tohto uznesenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. júna 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu